

't Hazegras memoreert pastertje der armen...

Als Mariakind op halfoogst 1914 geboren is 't leven van Willy Debusschere, zoon uit een gegoed landbouwersgezin, een gestadig streven naar goedheid en een drang naar mateloze naastenliefde geweest. Een gedrevenheid die hem bijna spontaan in het seminarie bracht, zodat ie tot eigen vreugd en trots van zijn dierbare ouders op zijn 24e in Brugge tot priester werd gewijd.

De boerezoon in clergypak kreeg de gelegenheid de mens in z'n diepste roerselen te leren kennen. Zoals miljoenen andere moeders kinderen in 1938 gemobiliseerd werd brankardier Debusschere 1 jaar later, na een niet glorievolle veldtocht, als krijgsgevangene in weinig comfortabele Rijnboten naar Duitsland gedeporteerd. Omstandigheden waar ie een kortademigheid aan overhield.

Het herderlijk leven begon voor Willy Debusschere eigenlijk in badplaats Oostende, toen ie op de H. Hartparochie als onderpastoor werd aangesteld en in het huis naast jongelingskring «Cenakel» zijn intrek nam. Zo gul en minzaam de nieuwe onderpastoor was, wiens eigen living meermaals het toevluchtsoord was voor dolende zielen, duurde het niet lang of de eerwaarde heer ging gewoon als «Busschertje» door het leven...

Zijn volgende ankerplaats als priester werd de Steense Konterdam, waar ie in zekere zin nóg dichter bij het gewone volk stond. Nóg meer de noden aanvoelde en waar ie bij manier van spreken de broek van z'n kont ging weggeven hebben, als ie maar enigszins bevroedde dat z'n naaste in nog grotere nood verkeerde dan ie zelf. Had de Heer 't paradijs niet beloofd aan de minsten der Zijnen...

Kon z'n meid Marie maar weerkeren en 't allemaal vertellen. Hoe de kolenmarchand nog maar amper in 't keldergat zijn vracht had uitgegoten, of er stonden al noodlijdenden aan de deur om de antracietjes af te schooien. Alsof het om haar eigen leven ging, moest de maarte meer dan eens bijna manu militari de ijskast beschermen om te voorkomen dat zelfs de le-

vensnoodzakelijkste dingen de deur uitgingen.

Toen ie 50 was werd Busschertje pastoor benoemd op 't Hazegras, de rosse buurt met zijn zo nauw bij mekaar liggende extremen. Je had er toen nog d'oude statie waar dompelaars dagelijks een kilometerlange file stonden voor het verplichte stempeltje op de werklozenkaart. Je had er de Zeestatie die toersiten, bij duizenden, uitspooog en bij honderden pendelaars inzoog. Je had er de Marinebasis waar van lichting tot lichting 't matrozenleven alsmaar rooskleuriger werd.

Je had er ook 't innig mooie kerkje van OLVr. Onbevlekt, waar 't priesterhart van Busschertje rust, troost en sterkte vond om met nog meer aandrang zijn ziel in 't gedrang te dragen. Z'n missiewoord was niet doorspikkeld met god, god en nog 'n keer god. Busschertje sprak de taal van de mens. Of het nu cafébazen,

middenstanders, arbeiders of hoertjes betrof, ie zag in iedere mens een schepsel van de Heer.

Op een dag is Marie gestorven. Rampzalig voor Busschertje die vandanaaf op de dool ging. Hij miste het dwingende oog van zijn maarte, verwaarloosde zich en diende zelfs wegens ondervoeding opgenomen te worden. Uiteindelijk is ie gestorven zoals ie geleefd heeft. Ter hoogte van de H. Hartkliniek, waar vroeger de Soldatenberg was, is ie struikelend in mekaar gezakt. Vluchtig, met dat nerveuze tikkeltje hem eigen...

Zondag 21 maart 1993 is het 10 jaar geleden dat pastoor Willy Debusschere overleed. De vele vrienden nemen deze gelegenheid te baat om deze volkse priester op innige wijze in herinnering te brengen. De eucharistieviering grijpt om 10 u.30 plaats in 't Hazegraskerkje van OLVr. Onbevlekt. Diaken Achiel

Vergaerde, uit Kuurne, zal de gelegenheidshomilie houden.

De rosse buurt is niet meer zoals weleer nu de gordijntjes meer grauw dan wit zijn, de verf van de gevels afblaart en aan de werklozenkontrole een drieste kontestant in koeien van letters blokletterde «Work is a Luxoury...» Zonder toekomst zal «de wijk op de dool» zondag haàr pastertje der armen huldigen en wellicht denken aan die nooit te vergeten Kerstnachtmissen, toen de gordijntjes voor een uurtje dichtschoven en iedereen, zoals kindje Jezus bij de os en de ezel, dichtbij 's mensenwoord van Busschertje kroop...

Mogen we de stadsdiensten, of wie er ook verantwoordelijk moge zijn, bidden – voor die bijzondere dag – 't bescheten buitenportiek van 't Hazegraskerkje een propere beurt te geven. Asjeblief, Busschertje van hierboven zal 't u lonen! Edmond Tourlaimain

